

Hodita tričetrt ure tja in malo več nazaj, ker se utrudita. Pravniki nese kletko s ptičem, a Kamila se mu obeša na drugo roko in ga sprašuje: Sem težka, kaj? En stot?

— Sveti večer, pa taka pot, mrmra on.

— Saj sva se pa prej peljala.

In čez nekaj časa se spet oglasi.

— Neseš lepo, kaj? Ne tišči kletke k suknji, malo stran drži! Ta ptiček je tako lep spomin. Morda bom zaradi njega srečna.

— Zdaj si me popolnoma utrudila. Sveti večer je skažen. Takoj pojdem spat.

— Jaz tudi! Kako lepo je spati! Psička mi boš pa kupil, kaj? Jaz imam tako rada kaj za god. Na primer psička. Belega s črnimi uhlji in črno liso na hrbtu.

— Hud sem nate!

— Re-es? Na-ame?

Zdaj sta spet v domači veži in zvonita pred stanovanjem.

(Konec prihodnjič.)

STANO KOSOVEL:

PISMO ŽIVLJENJU.

Nocoj te iščem zgrešeno življenje,
povej, kod hodiš s prošnjami za vstop?
Iz barke sanj je priletel golob
in mi prinesel skrivno oznanenje
kako namišljen je tvoj bližnji grob,
kako je daljno tvoje pozabljenje.

Nocoj te vabim: vrni se nazaj *Čemu vrni - nazaj?*
v naročje moje! Zvezde govorijo,
na vlažnih travah biseri bliščijo
in čas vse lepše teče kot nekdanj.
Nocoj sladkosti mi srce topijo
in jaz te prosim: vrni se nazaj!...

